

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-199)

Jul (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	24
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 19)

36. அவஸ்தாஸ்தா இமாஸ்திஸ்த்ர: ப்ரக்ருத்யோ நைவ ஜீவகா
துர்யாபி யா தசா ஜீவே ஸமாதிஸ்தே ப்ரஜாயதே

பொருள் - இந்த மூன்று நிலைகளும் (விழிப்பு, கனவு, ஆழ்ந்த உறக்கம்) ப்ரக்ருதியுடன் தொடர்பு கொண்டதால் ஜீவனுக்கு உண்டாகக்கூடியவை அல்லாமல், அவை ஜீவனுக்கு உரியது அல்ல. ஸாமாதியின்போது உண்டாகக்கூடிய துர்ய நிலையும் கூட ஜீவனுக்கு உரியது அல்ல.

37. ஸாபி நைவாஸ்ய கிம் த்வேஷா சுத்தஸத்த்வ வ்யவஸ்திதி:
அநவஸ்தமநா க்ராத்தமகிலை: ப்ரக்ருதைர்குணை:

பொருள் - தூய்மையான ஸத்வத்தால் ஆன ஜீவாத்மா, இந்த நிலைகள் அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டதாகவே உள்ளது. அது ப்ரக்ருதியின் எந்தவிதமான தன்மைகளாலும் பாதிக்கப்படாமலேயே உள்ளது (ஜீவாத்மா ஒரு சரீரத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது, அதன் விளைவாக மூன்று குணங்கள், நான்கு நிலைகள் ஆகியவற்றால் பாதிக்கப்படுவது போன்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் ஜீவாத்மாவின் தன்மைகள் எதுவும் அவற்றால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. பாதரசத்தில் எவ்விதம் எதுவும் ஒட்டுவதில்லையோ அது போன்றே ஆகும்). மேலும் அது எண்ணற்றதாகவும், பிரிக்க இயலாததாகவும் உள்ளது.

38. அநௌபாதிகமச்சேத்யம் ஜீவரூபம் து சிந்மயம்
ஏவம் ரூபமபி த்வேதச்சாத்யதே அநாத்யவித்யயா

39-1. ஸுத்ருச்யாமாதம் பூதாம் மாம் நைவ பச்யத்யஸௌ தத:

பொருள் – ஞானமயமாகவே ஜீவாத்மா எப்போதும் உள்ளது. அதுவே அதன் இயல்பாக உள்ளபோதிலும், அறியாமை காரணமாக மூடப்படுவதால் என்னைச் சரிவரக் காண இயலாமல் உள்ளது. ஆனால் நான் எப்போதும் காணும்படியாகவே உள்ளேன்.

சக்ர:-

39-2. ஸுத்ருச்யாஸி கதம் தேவி த்வம் ப்ரமாணாதிகதா ஸதீ

40-1. வேதாந்தா அபி நைவ த்வாம் விதுரித்தம் தயாம்புஜே

பொருள் – இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “தேவீ! நீ அனைத்து புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவளாகவே உள்ளாய். இவ்விதம் உள்ளபோது ‘எப்போதும் காணும்படியாகவே உள்ளேன்’ என்று எப்படிக் கூறுகிறாய்? தாமரையில் அமர்ந்தவளே! வேதாந்தங்களும் கூட உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறியாமல் உள்ளனவே!”, என்றான்.

ஸ்ரீ:-

40-2. மாம் து சக்ர விஜாநீஹி ப்ரத்யக்ஷாம் ஸர்வ தேஹிநாம்

40-3. ஸமாஹிதமநா பூத்வா ச்ருணுஷ்வேதம் மதம் மம

பொருள் – இதனைக் கேட்ட மஹாலக்ஷ்மி இந்த்ரனிடம், “சக்ரா! அனைத்து சரீரங்களிலும் நான் உள்ளேன் என்பதை மறைமுகமாகக் காணவேண்டும். என்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் குறித்து நான் உனக்குக் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக”, என்றான்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரம் பதிமூன்றாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 199)

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - மோக்ஷத்திற்குச் செல்லக்கூடிய தகுதி கொண்ட ஒருவன், ஸம்ஸார பந்தங்களிலிருந்து முற்றிலுமாக விடுபட்ட பின்னர் அவன் உள்ளானா இல்லையா என்று சந்தேகம் எழுகிறது; அதாவது, இந்தச் சந்தேகம் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து ஆகும்; இந்தச் சந்தேகம் பலவிதமான ஸித்தாந்தங்கள் ஏற்பட்டு முரணான கருத்துக்கள் வெளிப்படக் காரணமாகிறது. “இந்த சந்தேகத்தை தீர்த்துக் கொள்ள நீ கூறுவது போன்று அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நான் அறிந்து கொள்வேனாக”, என்று நசிகேதஸ் யமனிடம் கூறுவதாக உள்ளது.

இதனை மேலும் விளக்குவோம். மோக்ஷம் குறித்துப் பல ஸித்தாந்தங்களைப் பலரும் கூறுகிறார்கள். ஒரு சிலர் (பௌத்தம்) மோக்ஷம் என்பது தூய்மையான ஞானம் என்பதால் மட்டுமே ஆன ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அழிதல் என்கிறார்கள். ஒரு சிலர் (அத்வைதி) மோக்ஷம் என்பது அவித்யையின் அழிவு என்கிறார்கள். ஒரு சிலர் (நையாயிகர்கள்) கல் போன்று ஜடமாக உள்ள ஜீவனைப் பின்னிப் பிணைத்திருந்த ஞானம் போன்ற தன்மைகள் முற்றிலுமாக விலகுவதே மோக்ஷம் என்கிறார்கள். ஒரு சிலர் (பாஸ்கர மதத்தினர்) தாழ்வுகள் ஏதும் அற்றதான பரமாத்மா, பல்வேறு உபாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டு ஜீவாத்மாவாக மாறி நின்று, ஒரு கட்டத்தில் அதன் உபாதிகள் நீங்கப் பெற்று மீண்டும் பரமாத்மா என்ற நிலையை அடைதலே மோக்ஷம் என்கிறார்கள்.

ஆனால் வேதாந்தத்தை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள் கூறுவது என்னவென்றால் - அனைத்திற்கும் ஒரே காரணமாக உள்ளவனும், எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் பொருந்தியவனும், தாழ்வுகள் அனைத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக

உள்ளவனும், எல்லையற்ற திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஸமுத்திரமாகவே உள்ளவனும், அனைத்தையும் விட வேறுபட்டவனும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவின் சரீரமாகவே உள்ளதால், ஜீவாத்மா அவனுடைய அம்சமாகவே உள்ளான். மோக்ஷத்தின் போது தனது அவித்யை முதலானவற்றை நீக்கிக் கொள்ளும் ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவைக் குறித்து முற்றிலுமாக அறிந்து தெளிகிறான். அந்த அவித்யையானது எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மங்களால் ஏற்பட்டதாகும்.

கடோபநிஷத்தில் நசிகேதஸ்ஸால், “உன்னுடைய கருணையால் நான் மோக்ஷம் என்பதன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொள்ளலாமா?”, என்று ம்ருத்யுவாகிற யமன் கேட்கப்படுகிறான். அதன் விஷயத்தை அறிந்து கொள்வது மிகவும் கடினம் என்பதால், அதனை அறிந்து கொள்ளும் தகுதியானது நசிகேதஸ்ஸுக்கு உள்ளதா என்று அறிந்து கொள்ளும்விதமாக, யமன் அவனுக்கு மூன்று வரங்களுக்குப் பதிலாக வேறு சில இன்பங்களை அளிக்க முன்வந்தான். ஆனால் நசிகேதஸ்ஸின் உறுதியையும் தகுதியையும் நன்றாக அறிந்து கொண்ட பின்னர் யமன், கட உபநிஷத் (2-12) - தம் துர்தர்சே கூடமநுப்ரவிஷ்டம் - யார் உள்ளேயே உள்ளானோ, யாரைக் காண்பது அரிதோ, யார் அனைத்தின் உள்ளிலும் ப்ரவேசித்துள்ளானோ - என்ற வரி தொடங்கி, (3-9) - ஸோத்வந பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - அவன் விஷ்ணுவின் பரமபதம் என்ற அக்கரையை அடைகிறான் - என்பது முடிய உள்ள பகுதியில் உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததும் ஆகிய ஆத்மாக்கள் குறித்தும் (பரமாத்மா, ஜீவாத்மா), பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது குறித்தும், அவற்றைக் குறித்து மேலும் நசிகேதஸ் அறியவேண்டியவை குறித்தும் விரிவாக உரைத்தான். ஆக இங்கு அனைத்தும் சரியாகப் பொருந்தும் விதத்திலேயே அமைந்துள்ளன. ஆகவே சராசரங்களை உண்பவனாகக் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

அத்த்ரதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்

திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 199)

மூலம் - (5) வாக்யந்தோறும் ஒரு ப்ரார்த்தநா பதத்தை அத்யஹரித்துத் திருமந்த்ரம் முழுக்க த்வயத்தில் உத்தரகண்டம் போலே இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ரூப புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமாகவும் அநுஸந்திப்பார்கள். அப்போதும் ஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் இதிலே அந்தர்கதம். ஸ்வரூபமாத்ர பரமானபோதும் புருஷார்த்த விசேஷம் ஸூசிதம். அதினுபாயமும் ப்ரார்த்தனையும் தத்தத் ப்ரமாண வசத்தாலே வரும். இம்மந்த்ரோத் பாத்யங்களான சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகள் முன்பு ப்ராப்தங்களல்லாமையாலே இம்மந்த்ரம் முழுக்கப் ப்ராப்ய பரமென்றது அந்யபரம். எங்ஙனையென்னில், ப்ராப்ய பரமென்றது ப்ராப்ய ப்ரதிபாதகம் என்றபடியன்று. சப்தத்தால் உத்பாத்யமான ஜ்ஞாநம் சப்தத்துக்குப் ப்ரதிபாத்யமன்றிறே.

விளக்கம் - திருமந்த்ரத்தின் இரண்டு வாக்கியங்களிலும் ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் ஒரு விண்ணப்பத்தை உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம் (இப்படிக் கொண்டால் திருமந்த்ரம் - “அ” என்னும் அக்ஷரம் மூலம் கூறப்படும் நாராயணனுக்கு நான் கைங்கர்யம் செய்வேனாக, இதற்கு எந்தவிதமான தடையும் உண்டாகாமல் இருக்கட்டும் - என்ற பொருள் தருகிறது). இவ்விதம் கொண்டால் திருமந்த்ரம் முழுவதும் நாம் விரும்புவதை அளிப்பதாகவும், விருப்பம் இல்லாதவற்றை விலக்குவதாகவும் ஆகிறது என்று இரண்டு உயர்ந்த பலன்களை அளிப்பதாகக் கொள்வர். இவ்விதம் கொள்ளும்போதும் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் தன்மையானது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது. மேலே மூன்றாவது சிந்தனையின்படி திருமந்த்ரமானது ஆத்மஸ்வரூபத்தை மட்டுமே விளக்குவதாகக் கொண்டாலும், மறைமுகமாக அது புருஷார்த்தத்தையும் குறிக்கிறது. திருமந்த்ரத்தின் உபாயமாகும் தன்மையும், அது விண்ணப்பமாகும் தன்மையும்

ப்ரபத்திக்கான ப்ரமாண வாக்கியங்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்றன. பொதுவாகவே இந்தத் திருமந்தரம் மூலம் உண்டாகின்ற ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம் மற்றும் புருஷார்த்தம் குறித்த ஞானங்கள், திருமந்தரத்தை அறிவதற்கு முன்பு உண்டாவதில்லை. ஆகவே இவற்றைக் குறித்த ஞானம் உண்டாதலே ப்ராப்யம் (அடையவேண்டிய இலக்கு) என்றும், இவற்றை உண்டாக்கும் திருமந்தரம், ப்ராப்யபரம் (இந்த மூன்றைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்குவதைத் தனது இலக்காகக் கொண்டது) என்றாகிறது. ஆனால் திருமந்தரம் இவற்றைக் குறித்த ஞானத்தை மட்டுமே உண்டாக்குகிறது அல்லாமல், அவற்றின் மூலம் பெறப்படும் ஞானத்தைக் குறிப்பதில்லை என்று அறியவேண்டும். அதாவது திருமந்தரமானது ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம் மற்றும் புருஷார்த்தத்தைக் குறிக்கிறது அல்லாமல், அவற்றின் மூலம் பெறப்படும் ஞானத்தைக் குறிப்பதில்லை (உதாரணமாக – “குடை” என்னும் சொல், இன்ன பொருள் என்ற அறிவை நமக்கு அளிக்கிறது. “குடை” என்னும் சொல்லை நாம் கேட்கும்போது, அந்தக் குடையைக் குறித்த அறிவையும் (அதன் பயன் என்ன போன்றவை) நாம் அடைகிறோம். ஆனால் “குடை” என்னும் சொல்லே அதனைக் குறித்த அறிவை நமக்கு அளிக்கிறது என்று கூற இயலாது அல்லவோ? அதாவது ஒரு சொல்லும், அந்தச் சொல் உச்சரிக்கப்படும்போது உண்டாகும் அறிவும் வெவ்வேறானவை ஆகும். “குடை”, “குடையைக் குறித்த அறிவு” ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறு ஆகும்).

மூலம் – (6) திருமந்தரம் மூன்று வாக்யமானபோது ஸ்வரூபமும் புருஷார்த்தமும் சொல்ல உபாயம் ஆர்த்தமாதல், ஸ்வரூபமும் உபாயமும் சொல்ல புருஷார்த்தம் ஆர்த்தமாதல், உபாயமும் புருஷார்த்தமும் சொல்ல ஸ்வரூபம் ஆர்த்தமாதல், ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்கள் அடைவே சப்தங்களாதல் ஆகக்கடவது. எங்ஙனேயென்னில் –

அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் ந நிவஹா:

நராணாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயண பதம்

யமாஹாஸ்மை காலம் ஸகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலா

ஸ்வவஸ்தா ஸ்வாவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய:

என்கிறபடியே ப்ரணவமும் நமஸ்ஸும் ஸ்வரூபத்தை சோதிக்கிறன. மூன்றாம் பதம் ப்ரணவத்திற் சொன்ன தாதர்த்தயத்தைப் புரஸ்கரித்துக் கொண்டு அத்யாஹ்ருதமான க்ரியா பதத்தோடே கூடிப் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநார்த்தம். அப்போது அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே வரக்கடவது. த்வயத்திலும், “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” இத்யாதிகளிலும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியும் ஸபத்நீகனானபடியாலே இங்கும் ஸலக்ஷமீகனான நாராயணன் பொருட்டாவேன் என்றபடி. நாராயணாய என்கிற இதுக்குக் க்ரியாபேசைஷ உண்டாகையால் ஒளசித்யத்தாலே பவேயம் என்றொரு பதம் அத்யாஹார்யம். “வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டு” மென்றும், “அடியேனை ஆட்கொண்டருளே” யென்றும், “நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே” என்றும், “நித்ய கிங்கரோ பவாநி” என்றும் இப் ப்ரார்த்தனையைப் ப்ரயோகித்தார்களிறே.

விளக்கம் – திருமந்த்ரம் என்பது மூன்று வாக்கியங்கள் கொண்டது என்று கொள்ளும்போது, பலவிதமான கருத்துகள் கிட்டுகின்றன. அவையாவன -

- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் புருஷார்த்தத்தையும் நேரடியாகக் கூறுகின்றன, உபாயம் என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது – இது (6) மற்றும் (7) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.
- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையும் நேரடியாகக் கூறுகின்றன, புருஷார்த்தம் என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது – இது (8) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.
- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் உபாயத்தையும் புருஷார்த்தத்தையும் நேரடியாகக் கூறுகின்றன, ஆத்மஸ்வரூப என்பது மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது – இது (9) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.
- திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்கள் ஆத்மஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றை “ஓம், நம:, நாராயண” என்னும் பதங்கள் முறையே நேரடியாகக் கூறுகின்றன – இது (10) என்பதில் விளக்கப்படுகிறது.

இது எப்படி என்று கேட்கலாம். அஷ்டச்லோகி (3) :

அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹமத மஹ்யம் ந நிவஹா:

நராணாம் நித்யநாமயநமிதி நாராயண பதம்

யமாஹாஸ்மை காலம் ஸகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலா

ஸ்வவஸ்தா ஸ்வாவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய:

இதன் பொருள் - “அ” என்பதன் பொருளாக உள்ள நாராயணனுக்கே நான் அடிமை, நான் எனக்காக இருக்கவில்லை. “நாராயணன்” என்னும் பதம் மூலம் “எப்போதும் உள்ளவர்களான ஜீவாத்மாக்கள் அவனுக்கு இருப்பிடம்” என்று யாரைக் கூறுகிறதோ, அந்த நாராயணன் பொருட்டு, எனக்கு இயல்பாகவே உண்டான கைங்கர்யங்களின் நிலைகள் அனைத்தும் எப்போதும், எங்கும், அனைத்து நிலைகளிலும் உண்டாகவேண்டும் - என்பதாகும். இதன் மூலம் “ஓம், நம:” ஆகியவை ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன என்று அறியலாம். மூன்றாவது பதமான “நாராயணாய” என்பது “ஆவேன்” என்னும் வினைச்சொல்லோடு சேர்ந்து ப்ரணவத்தின் மூலம் கூறப்பட்ட பகவானின் பொருட்டு, அடையப்படும் இலக்கை அடையவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது (அதாவது - நான் நாராயணனுக்காக ஆவேன் - என்பது ப்ரார்த்தனை). இவ்விதம் கொள்ளும்போது அடையப்படும் இலக்கை அடையவிடாமல் தடுக்கும் தடைகளை நீக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை இங்கு மறைமுகமாகவே உள்ளது என்றாகிறது. த்வயம் மற்றும் இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - நீ மலையின் தாழ்வரைகளில் சீதையுடன் இன்பமாகக் கழிக்கப்போகிறாய் - என்றுள்ள வரிகளில் கூறுவது போன்று கைங்கர்யத்தினை ஏற்பவன் பத்னியோடு உள்ளவன் என்பதால், இங்கு “லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்த நாராயணன் பொருட்டு நான் ஆகக்கடவேன்” என்பதே ப்ரார்த்தனை ஆகிறது. திருமந்திரத்தில் உள்ள “நாராயணாய” என்பதுடன் சேரும் விதமாக ஒரு வினைச்சொல் வேண்டும் என்றால், “பவேயம் = ஆகக்கடவன்” என்பதை மறைமுகமாக இணைத்துக்

கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ப்ரார்த்தனையைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- திருவாய்மொழி (3-3-1) – வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் – அனைத்து இடங்களிலும் அனைத்து நிலைகளிலும் கைங்கர்யம் செய்வேனாக
- பெரியதிருமொழி (1-9-2) - அடியேனை ஆட்கொண்டருளே
- ஸ்ரீரங்ககத்யம் (3) - நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே – ஸ்ரீரங்கநாதா! எப்போதும் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்
- ஸ்ரீரங்ககத்யம் (1) - நித்ய கிங்கரோ பவாநி - – ஸ்ரீரங்கநாதா! எப்போதும் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 19)

54. அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்திர புரானேதிஹாஸங்கள் போலே நிலபாருபோக்தி தெரியச் சொன்ன வேதோபப்ரம்ஹண மென்பர்கள்.

அவதாரிகை - ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேத ஸாம்யத்தை ஸாதித்தார் கீழ்; இங்ஙனன்றிக்கே இது தனக்கு வேதோப ப்ரம்ஹணஸாம்யமும் சொல்லுவர்க ளென்கிறார் மேல் - (அன்றிக்கே யென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆக, இப்படியாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கும் வேதத்தின் ஒற்றுமையைக் கடந்த சில சூர்ணைகளில் நிரூபித்தார். இது மட்டும் அல்லாமல் இப்ப்ரபந்தங்கள் வேதங்களின் ஆழ்பொருளை விவரித்துக் கூறும் உபப்ரம்ஹணங்கள் என்றும் சிலர் கூறுவார்கள் என்று இந்த சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தில், “யத்த தத்ரேச்ய மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ண மசக்ஷுச்ச்ரோத்ரம் ததபாணி பாதம், நித்யம் விபூம் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா:”, “ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்த ப்ரஹ்ம:”, “நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்”, “நிர்குணம்” இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற ஸ்வரூபத்தையும்,

விளக்கம் - இவ்விதம் வேதங்களுடன் ஒத்துள்ள தன்மையைக் கூறுவது மட்டும் அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதிகள், செயல்பாடுகள் என்ற இவற்றை உணர்த்துகின்ற வேதத்தில் -

- முண்டக உபநிஷத் - யத்த தத்ரேச்ய மக்ராஹ்ய மகோத்ர மவர்ண மசக்ஷுச்ச்ரோத்ரம் ததபாணி பாதம், நித்யம் விபூம் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம் ததவ்யயம் யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா: - ஞானேந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது, கை முதலான கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் அறிய இயலாதது, கோத்ரம் அற்றது, நான்கு வர்ணங்களைச் சாராதது, கண் போன்ற கர்மேந்த்ரியங்களின் அவசியம் அற்றதால் அவை இல்லாதது, கை முதலான கர்மேந்த்ரியங்களின் அவசியம் அற்றதால் அவை இல்லாதது, எப்போதும் உள்ளது, அனைத்து இடங்களிலும் உள்ளது, அனைத்து பொருள்களின் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்துள்ளது, மிகவும் நுண்ணியது, அக்ஷரம் என்று கூறப்படுவது, இப்படிப்பட்டதான அக்ஷரம் என்று சொல்லப்படும் எந்த ஒன்றை ப்ரஹ்மஞானிகள் அனைத்திற்கும் காரணம் என்று பார்க்கிறார்களோ
- தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸத்யம் ஜ்ஞாந மநந்த ப்ரஹ்ம: - ப்ரஹ்மம் எப்போதும் ஸ்திரமாக உள்ளது, ஞானமயமானது, காலதேச எல்லைகள் அற்றது
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம் - எந்தவிதமான செயலும் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாததால் செயல்கள் செய்யாமல் உள்ளது, பசி முதலானவை அற்றது, எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றது, தாழ்மையான தன்மைகள் அற்றது, யாராலும் பழிக்கப்படாதது
- நிர்குணம் - ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் குணங்கள் அற்றது

இப்படிப்பட்ட வேதவாக்கியங்களால் கூறப்படும் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும்,

வ்யாக்யானம் - “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்”, “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச”, “ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:” இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற குணங்களையும்,

விளக்கம் -

- முண்டக உபநிஷத் - யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் - எந்த ஒரு அக்ஷர ப்ரஹ்மம் அனைத்தும் அறியுமோ, அனைத்து பொருள்கள் குறித்தும் அறியுமோ
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச - பரமாத்மாவுடைய பலவிதமான சக்தி, ஞானம், பலம், நியமனம் போன்றவை மிகவும் உயர்ந்தவைகள் மற்றும் அவை இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அமைக்கப்பெற்றவை என்று கேட்கப்பட்டுகின்றன.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: - நிறைவேறப்பெறும் விருப்பங்கள் மற்றும் ஸங்கல்பங்கள் உள்ளவன்.

இப்படிப்பட்ட வேதவாக்கியங்களால் கூறப்படும் குணங்கள் குறித்தும் (இந்த இரண்டையும் - அதாவது ஸ்வரூபம், குணங்கள் குறித்து - மிகவும் விவரமாகக் கூறும் நூல்களை அடுத்து கூறுகிறார். அதாவது இவற்றைப் பாஞ்சராத்தரம் விவரித்துக் கூறுகிறது என்கிறார்).

வ்யாக்யானம் - “ச்ருணு தத் பரமம் ஸுக்ஷ்மம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வப்ருத் ததா, ஜ்ஞாநரூப மநாத்யந்த மவிகாரி நிராமயம். அசக்ஷுச்ச்ரோத்ர மஸ்பர்ச மபாணிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதி ரஹித மவர்ண மகுணம் த்வபி, விச்வச்ரவோ விச்வசக்ஷுர் விச்வபாணி பதம் பரம், அஸக்தமசரம் சாந்தம் ஸ்வயம்

ஜ்யோதி ரநூபமம், தூரஸ்த்த மந்திகசரம் ஜ்ஞாந கம்யம் நிரஞ்ஜநம், பூதபர்த்ருஸமம் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிஷாம் தமஸ: பரம், அக்ஷரம் ஸர்வ பூதஸ்த்தம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்” இத்யாதிகளாலும், “அப்ராக்ருத குண ஸ்பர்சாத் நிர்க்குணம் பரிகீயதே, ச்ருணு நாரத! ஷாட்குண்யம் கத்த்யமாநம் மயாநக, அஜடம் ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம், ஜ்ஞாநம் நாம குணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குண சிந்தகா:, ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிகீயதே, ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா. கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாந்தர்ய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம் தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:, ச்ரம ஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ் தஸ்ய கதிதோ குணசிந்தகை:, தஸ்யோபாதாந பாவோபி விசுரவிரஹோ ஹி ய:, வீர்யம் நாம குணஸ் ஸோயம் அச்யுதத்வாபராஹ்வய:, ஸஹகார்ய நபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம்” இத்யாதிகளாலும் விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்தரம் போலேயும்,

விளக்கம் –

- பாஞ்சராத்தரம் - ச்ருணு தத் பரமம் ஸுக்ஷமம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வப்ருத் ததா, ஜ்ஞாநரூப மநாத்யந்த மவிகாரி நிராமயம். அசக்ஷுச்ச்ரோத்ர மஸ்பர்ச மபாணிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதி ரஹித மவர்ண மகுணம் த்வபி, விச்வச்ரவோ விச்வசக்ஷுர் விச்வபாணி பதம் பரம், அஸக்தமசரம் சாந்தம் ஸ்வயம் ஜ்யோதி ரநூபமம், தூரஸ்த்த மந்திகசரம் ஜ்ஞாந கம்யம் நிரஞ்ஜநம், பூதபர்த்ருஸமம் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதிஷாம் தமஸ: பரம், அக்ஷரம் ஸர்வ பூதஸ்த்தம் தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் – உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் குறித்துக் கேட்பாயாக. மிகவும் ஸுக்ஷமமானது, அனைத்தும் அறிந்தது, அனைத்தையும் தாங்குவது, ஞானமயமானது, தொடக்கமும் முடிவும் அற்றது, மாற்றம் அற்றது, உறக்கம் அற்றது, கண் காது போன்றவை அற்றது, ஸ்பர்சம் அற்றது, கை கால்கள் அற்றது, எப்போதும் உள்ளது, நாமம் மற்றும் குலம் ஆகியவற்றால் வரையறுக்கப்படாதது, நான்கு வர்ணங்களுக்கு உட்படாதது, மூன்று குணங்களான ஸத் ரஜஸ் தமஸ் ஆகியவற்றால் பீடிக்கப்படாதது, அனைத்தையும் கண்களாகக் கொண்டது,

அனைத்தையும் கைகால்களாகக் கொண்டது, பற்றுதல்கள் இல்லாதது, ஸஞ்சரிக்கவேண்டிய அவசியம் இன்றி உள்ள இடத்திலிருந்தே அனைத்தையும் செய்யவல்லது, சாந்தமானது, ஸ்வயம் ப்ரகாசிப்பது, ஒப்பற்றது, தூரமாகவும் உள்ளது அண்மையிலும் உள்ளது, ஞானத்தால் அடையத்தக்கது, தோஷங்கள் அற்றது, பஞ்சபூதங்களைத் தாங்கி நிற்பது, அனைவரிடமும் ஒரே போன்று உள்ளது, ஜ்யோதிகள் அனைத்திற்கும் ஜ்யோதியாக உள்ளது, ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கும் அப்பால் உள்ளது, அழிவற்றது, அனைத்திலும் உள்ளது - மஹாவிஷ்ணுவின் உயர்ந்த ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது.

- அஹிர்யுத்தர்ய ஸம்ஹிதை - அப்ராக்ருத குண ஸ்பர்சாத் நிர்க்குணம் பரிகீயதே, ச்ருணு நாரத! ஷாட்குண்யம் கத்த்யமாநம் மயாநக, அஜடம் ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம், ஜ்ஞாநம் நாம குணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குண சிந்தகா:, ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிகீயதே, ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா. கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாந்தர்ய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம் தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:, ச்ரம ஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ் தஸ்ய கதிதோ குணசிந்தகை:, தஸ்யோபாதாந பாவோபி விசுரவிரஹோ ஹி ய:, வீர்யம் நாம குணஸ் ஸோயம் அச்யுத்த்வாபராஹ்வய:, ஸஹகார்ய நபேசஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம் - ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவையான ஸத்வ ரஜ தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள் அற்றதும், பரம்பொருள் என்பதும் ஆகிய அந்த வஸ்துவைக் குறித்து நாரதரே, நான் உரைக்கக் கேட்பீராக. அதன் ஆறு குணங்கள் குறித்துக் கூறுகிறேன். ப்ரஹ்மத்தின் திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளவர்கள் - அறிவுள்ளதும், மற்றதன் உதவி இன்றி தானே ப்ரகாசிப்பதும், மற்ற பொருள்களையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்வதும் ஆகிய ஞானம் என்ற குணத்தை முதலாவதாக உரைக்கிறார்கள். அது ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூபமாகவும், குணமாகவும் உள்ளது. உலகிற்கு முதன்மையான காரணமாக எது உள்ளதோ அது சக்தி எனப்படுகிறது. ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களுடைய உண்மையை எப்போதும்

த்யானித்தபடி உள்ளவர்கள், ப்ரஹ்மத்தின் சுதந்திரமான தன்மையுடன் கூடிய செயலாற்றும் தன்மை எதுவோ அதனை ஐச்வர்யம் என்று கூறுகிறார்கள். எப்போதும் அனைத்தையும் படைத்தபடி உள்ள அவனுக்குச் சிரமம் இல்லாத தன்மை என்பது பலம் எனப்படுகிறது. அச்சுதன் என்று வழங்கப்படும் அந்தப் பரம்பொருள், உலகின் முதற்காரணம் என்றபோதிலும் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளது; இந்தத் தன்மை வீர்யம் எனப்படுகிறது. மற்றவர்களின் உதவியை நாடாமல் உள்ள தன்மை தேஜஸ் எனப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட வரிகள் மூலம் விவரித்துக் கூறுகின்ற பாஞ்சராத்ரம் போன்றது (அடுத்து ஸ்வரூபம், குணங்கள் போன்றவற்றை விவரிக்கும் புராணங்கள் குறித்துக் கூறுகிறார்).

வ்யாக்யானம் – “யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி”, “ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத், பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:, ஊரூ ததஸ்ய யத் வைச்ய:, பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத்”, “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம்”, “பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி” இத்யாதியாலும், “ஸ ஹேவாச மஹிமாந ஏவைஷாம். ஏதே த்ரயஸ் த்ரிம்ச தேவ தேவா இதி, கதமேதே த்ரயஸ் த்ரிம்சதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருத்ரா:, த்வாத சாதித்யா: த ஏகத்ரிம்சத். இந்த்ரச்சைவ ப்ரஜாபதிச்ச, த்ரயஸ்த்ரிம்சத்” இத்யாதியாலும், “பௌதிமாஷ்யோ கோபவநாத் கோபவாந: கௌசிகாத் கௌசிக:, கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய:, சாண்டில்யாத் சாண்டில்ய:, கௌசிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம:, ஆக்நிவைச்யாதாக்நி வைச்ய: சாண்டில்யாத்” இத்யாதியாலும், ஜகஜ் ஜந்மாதிகளையும் ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களையும் தேவஜாதியில் வைவித்யத்தையும் ருஷி வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற விபூதியை, “ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராண பஞ்ச லக்ஷணம்” என்கிறபடியே ஸர்க்காதிகளையும் வம்சங்களையும் மந்வந்த்ரங்களையும் வம்சாநு சரிதங்களையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற முகேந விசதமாக்குகிற புராணம் போலவும்,

விளக்கம் –

- தைத்திரீய உபநிஷத் – யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி - எந்த ஒன்றிடமிருந்து இந்த உயிர்கள் அனைத்தும் தோன்றினவோ, எதனால் இவை அனைத்தும் வாழ்க்கின்றனவோ, எதில் சென்று அனைத்தும் இறுதியில் லயிக்கின்றனவோ அந்த ப்ரஹ்மத்தை நீ அறிய வேண்டும்.
- புருஷஸூக்தம் - ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத், பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத:, ஊரு ததஸ்ய யத் வைச்ய:, பத்ப்யாம் சூத்ரோ அஜாயத - அந்தப் பரமபுருஷனுடைய திருமுகத்திலிருந்து அந்தணனும், தோளிலிருந்து சஷத்ரியனும், தொடையிலிருந்து வைசியனும், திருவடிகளிலிருந்து சூத்ரனும் உண்டானார்கள்
- அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் - அந்தப் பரமபுருஷன் அனைத்தின் உள்ளிலும் ப்ரவேசித்து அனைத்தையும் நியமிக்கிறான்.
- புருஷஸூக்தம் - பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி - பரமபுருஷனுக்கு அனைத்து உயிர்களும் கால் பாகம் ஆகும் (ஒரு பாதம் என்பர் – அதாவது நான்கில் ஒரு பங்கு).
- ஸ ஹேவாச மஹிமாந ஏவைஷாம். ஏதே த்ரயஸ் த்ரிம்ச தேவ தேவா இதி, கதமேதே த்ரயஸ் த்ரிம்சதிதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாதச ருத்ரா:, த்வாத சாதித்யா: த ஏகத்ரிம்சத். இந்த்ரச்சைவ ப்ரஜாபதிச்ச, த்ரயஸ்த்ரிம்சத் - இந்த 33 தேவர்களுக்கு, முதலில் கூறப்பட்ட 3306 தேவர்கள், குணமாக உள்ளவர்கள் மட்டுமே ஆவர். ஆக தேவர்கள் 33 பேர் மட்டுமே ஆவர். 8 வசுக்கள், 11 ருத்திரர்கள், 12 ஆதித்யர்கள் என்று இவர்கள் 31 பேர்; இவர்களுடன் இந்த்ரனையும் நான்முகனையும் சேர்த்தால் 33 தேவர்கள் ஆவர்.
- பௌதிமாஷ்யோ கோபவநாத் கோபவாந: கௌசிகாத் கௌசிக:, கௌண்டிந்யாத் கௌண்டிந்ய:, சாண்டில்யாத் சாண்டில்ய:, கௌசிகாச்ச கௌதமாச்ச கௌதம:, ஆக்நிவைச்யாதாக்நி வைச்ய: சாண்டில்யாத் - பௌதிமாநுஷ்யர் கோபவநரிடம் பயின்றார்; கௌண்டிந்யர் சாண்டில்யரிடம் பயின்றார்; சாண்டில்யர், கௌசிகர் மற்றும் கௌதமர்

ஆகியவர்களிடம் பயின்றார்; கௌதமர் ஆக்நிவைச்யரிடம் பயின்றார்; ஆக்நிவைச்யர் சாண்டில்யரிடம் பயின்றார்.

இது போன்ற பல வரிகள் மூலம் உலகின் படைப்பு போன்றவற்றையும், அந்தணர் முதலான வர்ணங்களையும், தேவகுலங்களின் பிரிவுகளையும், ரிஷிகளின் பரம்பரைகளையும் குறித்துள்ள வாக்கியங்கள் மூலம் கூறப்படும் உலகத்தைக் குறித்து, அமரகோசத்தில் - ஸர்க்கச்ச ப்ரதிஸர்க்கச்ச வம்சோ மந்வந்தராணி ச, வம்சாநுசரிதஞ்சைவ புராண பஞ்ச லக்ஷணம் - படைத்தல், அழித்தல், பரம்பரை, மந்வந்தரங்கள், பரம்பரை குறித்துள்ள சரிதங்கள் ஆகிய ஐந்தையும் கூறும் தன்மை கொண்டவை புராணங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ருஷ்டி முதலாவற்றையும், பரம்பரைகளையும், மந்வந்தரங்களையும், பரம்பரை குறித்த சரிதங்களையும் விரிவாக உரைப்பதன் மூலம் தெளிவாக்குகிற புராணங்கள் போன்றும், (அடுத்து இதிஹாஸங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்)

வ்யாக்யானம் - “உத்தர்தாஸி வராஹேண”, “இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம்” இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற அவதார சேஷ்டிதங்களை “ராமாயணம் நாராயண கதாம்” என்னும்படி ராமக்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், “அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத வாமநம் ரூபமாஸ்த்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாந் அத பிசஷித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரம்ய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா” இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிகமாக அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும், மோசஷதர்மத்திலே ஸ்ரீஜந்மரஹஸ்யத்திலே “நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந:” என்று தொடங்கி, “பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்ச்சைவ உத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜமாநாந் மஹார்ணவே, த்விதீயம் கூர்ம ரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே த்விஜோத்தம” இத்யாதியாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களையும் விசதமாக்குகிற இதிஹாஸம் போலவும்,

விளக்கம் - தைத்திரீய உபநிஷத் - உத்தர்தாஸி வராஹேண - பூமியே! வராஹ அவதாரம் எடுத்த ஸர்வேச்வரன் செய்த செயலால் நீ உயரே எடுக்கப்பட்டாய் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸூக்தம் - இதம் விஷ்ணுர் விசக்ரமே த்ரேதா நிததே பதம் - ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகங்களை அளந்தான், மூன்றுவிதமாக அடியை வைத்தான் - என்று காணப்படும் வரிகள் மூலமாக உணர்த்தப்பட்ட அவதாரத்தின் செயல்கள் குறித்து, ராமாயணம் நாராயண கதாம் - இராமாயணம் என்பது நாராயணனின் சரிதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமனாகவும் க்ருஷ்ணனாகவும் அவதரித்தபோது செய்த செயல்கள் விரிவாக உரைக்கப்படுகின்றன. எங்கு உரைக்கப்படுகின்றன என்பதற்கு அடுத்து விடை அருளிச் செய்கிறார்.

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (29-19) - அத விஷ்ணுர் மஹாதேஜா அதித்யாம் ஸமஜாயத வாமநம் ரூபமாஸ்த்தாய வைரோசநிமுபாகமத், த்ரீந் க்ரமாந் அத பிஷ்ணித்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ச மாதவ:, ஆக்ரமய லோகாந் லோகாத்மா ஸர்வலோக ஹிதே ரத:, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராதாத் நியம்ய பலிமோஜஸா - பின்னர் மிகுந்த சக்தி பொருந்திய மஹாவிஷ்ணு, அதிதியிடம் அவதரித்தான். வாமனனாக நின்று விரோசனனின் புத்திரனாகிய மஹாபலியிடம் சென்றான். அனைத்து உலகிற்கும் ஆத்மாவும், அனைத்து உயிர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான கர்வமும் இன்றி மூன்று அடிகளை யாசகமாகப் பெற்றான். பின்னர் அனைத்து உலகங்களையும் தன்னுடையதாக ஆக்கிக் கொண்டு, மஹாபலியை அடக்கி, இந்த்ரனிடம் அவன் இழந்த பதவியை மீண்டும் அளித்தான் - என்று மற்ற அவதாரங்கள் குறித்தும், அவற்றில் செய்யப்பட்ட செயல்கள் குறித்தும் இராமாயணம் ஆங்காங்கு உரைக்கிறது.
- மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில் அவதார ரஹஸ்யம் கூறும் இடத்தில் (மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் 348 - 3,4) - நாரதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரத்யுவாச ஜநார்தந: - நாரதரால் இவ்விதம் கூறப்பட்ட பகவான் பதில் உரைக்கத் தொடங்கினான் - என்றுள்ள வரியில் தொடங்கி, பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸ்த்தாபயிஷ்யாமி மேதிநீம், வேதாம்ச்சைவ உத்தரிஷ்யாமி

மஜ்ஜிமாநாந் மஹார்ணவே, த்வீதீயம் கூர்ம ரூபேண ஹேமகூட ஸமப்ரபம், மந்தரம் தாரயிஷ்யாமி அம்ருதார்த்தே த்வீஜோத்தம - முதலில் மீனாகப் போகிறேன், பூமியை நிலை நிறுத்துவேன், ஆழமான கடலில் மறைந்து கிடக்கும் வேதங்களை மேலே எடுப்பேன்; உத்தமமான நாரதரே! கூர்மாவதாரத்தில் எடுத்து ஹேமகூடம் என்ற மலைக்கு ஒப்பான மந்தர மலையை, அமிர்தத்திற்காக நான் தாங்கி நிற்கப் போகிறேன்; இது இரண்டாவது அவதாரம் - என்பது போன்ற வரிகளில் தசாவதாரத்தின்போது செய்த செயல்கள் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் கூறும் இதிஹாஸம் போன்றும் (அதாவது வேத வாக்கியங்களால் கூறப்படும் ஸ்வரூபமானது பாஞ்சராத்தரம், புராணம், இதிஹாஸம் போன்றவற்றில் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. இவற்றைப் போன்றே ....),

வ்யாக்யானம் - “நீலதோயத மத்த்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா”, “மநோமய: ப்ராண சரீரோ பாருப” இத்யாதிகளாலே விக்ரஹத்தைச் சொன்னவித்தை, ஆதிமத்யாந்தம் விக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித்துக் கொண்டு பேசுகையாலே “தெரியச் சொன்ன” என்கிறபடியே விசதமாக்கிச் சொன்ன வேதோப ப்ரும்ஹணமென்று இத்தைச் சொல்லுவர்களென்கை.

விளக்கம் - நாராயண அநுவாகம் - நீலதோயத மத்த்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா - கருத்த மேகத்தின் நடுவே காணப்படும் மின்னற்கொடி போன்ற ப்ரகாசம் உள்ள - என்றும், முண்டக உபநிஷத் (2-2-7) - மநோமய: ப்ராண சரீரோ பாருப - தூய்மையான மனதால் அறியத்தக்கவன், ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டவன் - என்றும் கூறப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்ய மங்கள் விக்ரஹம் குறித்து, திருவாய்மொழியிலும் தொடக்கம், நடு, இறுதி ஆகிய அனைத்து இடங்களிலும் விரிவாக அருளிச்செய்யப்படுகிறது. ஆகவே, திருவாய்மொழி (6-9-11) - தெரியச் சொன்ன - என்பதற்கு ஏற்ப திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைக் குறித்து தெளிவாக உரைக்கும் நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்களை, வேத உபப்ரும்ஹணம் என்றே கூறுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், “முழுநீர் முகில் வண்ணன்”, “மைப்படி மேனி”, “பச்சைமேனி - தாமரைக்காடு”, “நற்பூவைப் பூவீன்ற”, “கார்கலந்த மேனி”, “துயரறு சுடரடி”, “புனக்காயா நிறத்த” என்று உபக்ரமமே பிடித்து உபஸம்ஹார பர்யந்தம் விக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாநிற்குமிறே. “தெரியச் சொன்ன” என்கிறவிது - திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும் - உபப்ரும்ஹணத்வம் ப்ரபந்தாந்தரங்களுக்கும் ஒக்குமென்றே கொள்ள வேணும். வேதத்வம் சொல்லுகிறபோது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இங்குமொக்குமிறே. பாஞ்சராத்திர புராணேதி ஹாஸங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதி ஸமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் இவ்வோ வர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நோக்காகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் - திருவிருத்தம் (2) - முழுநீர் முகில் வண்ணன் - என்று தொடங்கி, இறுதியில் (94) - மைப்படி மேனி - என்றும்; திருவாசிரியம் (1) - பச்சைமேனி - என்று தொடங்கி, இறுதியில் (5) - தாமரைக்காடு - என்றும்; பெரியதிருவந்தாதி (1) - நற்பூவைப் பூவீன்ற - என்று தொடங்கி, இறுதியில் (86) - கார்கலந்த மேனி - என்றும்; திருவாய்மொழி (1-1-1) - துயரறு சுடரடி - என்று தொடங்கி, இறுதியில் (10-10-6) - புனக்காயா நிறத்த - என்றும் நான்கு ப்ரபந்தங்களிலும் தொடக்கம் முதலாக இறுதிவரை ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியைக் குறித்து வர்ணித்தபடி உள்ளதைக் காணலாம். திருவாய்மொழி (6-9-11) - தெரியச் சொன்ன - என்ற வாக்கியம் திருவாய்மொழியில் மட்டுமே உள்ளது, ஆகவே மற்ற ப்ரபந்தங்களுக்கு இது பொருந்துமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இது திருவாய்மொழியில் மட்டும் காணப்பட்டாலும், உபப்ரும்ஹணமாக உள்ள தன்மை என்பது, திருவாய்மொழி போன்றே மற்ற மூன்று ப்ரபந்தங்களுக்கும் உண்டு என்றே கொள்ளவேண்டும். சூர்ணை 39 தொடக்கமாக, வேதங்களின் தன்மையானது திருவாய்மொழி போன்றே மற்ற மூன்று ப்ரபந்தங்களுக்கும் உண்டு என்று கூறியது போன்றே இங்கு கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து. பாஞ்சராத்திரம், புராணம், இதிஹாஸம் மற்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், குணம், விபூதி போன்ற பலவும் விரிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன. புராணங்களுக்கு உலகங்கள் குறித்துக் கூறுதல்,

இதிஹாஸங்களுக்கு அவதாரங்கள் பற்றிக் கூறுதல் என்பது போன்று, நம்மாழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி குறித்துக் கூறுதல் என்று வகைப்படுத்துவதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 164)

2-9-1 எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் நின்

செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து ஒல்லைக்

கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே

அம்மா வடியேன் வேண்டுவதீதே.

பொருள் - எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மோகும் குறித்தும் நாங்கள் உரைக்கமாட்டோம். உன்னுடைய சிவந்த, மேன்மையுடன் கூடிய திருவடித்தாமரைகளை எங்கள் தலைகளில் விரைவாக நீ சேர்ப்பாயாக. நீண்ட துதிக்கை கொண்டதான யானையின் துக்கத்தை நீக்கி உதவி செய்தவனாக, அந்தச் செயல் மூலமே என்னை அடிமை ஆக்கியவனே! அடியேனாகிய நான் எனது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற பலனாக வேண்டுவது இது மட்டுமே ஆகும்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், “எவ்வகையாலு விஷக்ஷணமான மோகும்த்திலும் எனக்கு அபேக்ஷையில்லை; உன் திருவடிகள் என் தலையிலே வைக்கவேண்டும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த முதல் பாசுரத்தில், “எப்படிப்பட்ட மேன்மையான மோகும்த்திலும் எனக்கு விருப்பம் இல்லை. உனது திருவடிகளை எனது தலை மீது நீ வைக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஆழ்வீர்! மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்” என்றான் ஈச்வரன்; “வேண்டா” என்றார். “மாவீடு கிடீர் - விலக்ஷணமான மோக்ஷம் கிடீர்” என்றான்; “அதுவும் வேண்டா” என்றார். “எம்மாவீடு கீடீர் - ‘ஐச்வர்யம், ஆத்மலாபம்’ என்றிருக்கவேண்டா; பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷம்” என்றான்; அதுவும் எனக்கு வேண்டா என்கிறார். எவ்வகையாலும் நன்றான மோக்ஷத்து இடையாட்டமும் (செப்பம்) செப்போம் - சொல்லோம். நீ ப்ரஸங்கிக்கக் கடவையல்லை; நான் ப்ரதிஷேதிக்கவும் கடவனல்லேன்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “ஆழ்வாரே! இதோ மோக்ஷத்தைக் கொள்வீராக”, என்றான்; அதற்கு ஆழ்வார், “எனக்கு வேண்டாம்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இது ஆத்மாவை உணரும்படியான கைவல்யம் ஆகும். மிகவும் வேறுபட்டதான இந்த மோக்ஷத்தைக் கொள்வீராக”, என்றதற்கு ஆழ்வார், “அதுவும் வேண்டாம்”, என்றார். உடனே ஸர்வேச்வரன் மீண்டும், “இதோ! மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் காண்பீர். மேலே நாம் கூறியபடி ஐச்வர்யம், கைவல்யம் போன்றது அல்ல. பரமபுருஷார்த்தமான பரமபதம் ஆகும்”, என்றான். உடனே ஆழ்வார், “அதுவும் வேண்டாம்”, என்கிறார். இங்கு “வீடு” என்பது பரமபுருஷார்த்தமான பரமபதம் என்று கருத்து. எந்தவிதத்திலும் உயர்ந்ததான மோக்ஷத்தைக் குறித்தும் நாங்கள் (செப்பம்) - கூறமாட்டோம். நீ அதனைப் பற்றி உரைக்க உரியவன் அல்லன், நான் மறுக்கவும் உரியவன் அல்லன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்) ஒரு தமிழன் “எம்மா வீட்டு விகல்பமும் செய்வியவாம்” என்றான். அந்தப் பக்ஷத்திலே, வீட்டு விகல்பமாவது - ஸாலோக்ய ஸாரூப்ய ஸமீப்ய ஸாயுஜ்யம் என்கிறவை. செவ்வியவாகையாவது - ஸாலோக்யாதிக னெல்லாம் இம்மோக்ஷத்திலே யுண்டாகை. ஆனால் உமக்கு வேண்டுவதென்? என்னில், (நின் செம்மா பாத பற்புத் தலைசேர்த்து) இது எனக்கு வேண்டுவது. செம் என்று - சிவப்பாய், மா என்று - கறுப்பாய்; உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் ச்யாமமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்ந்தி நாற்றங்களுக்குத் தாமரையை ஒரு போலி சொல்லலாம்படி யிருக்கிற திருவடிகளைக் கொண்டு வந்து என் தலையிலே வைக்கவேணும். அன்றிக்கே,

செம்மையால் நினைக்கிறது - செவ்வையாய் ஆச்ரிதர்க்கு வருந்த வேண்டாதபடியான ஆர்ஜவத்தையுடைத்தாய்; மா என்று - மஹத்தையாய். பரமபூஜ்யமான திருவடிகள் என்னவுமாம். சேர்த்து என்றது - சேர்க்கவேணும் என்றபடி. கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே, உன் திருவடிகளும் என் தலையும் சேரவேணும். சேர்த்து என்று - லயப்பாகையன்றிக்கே விதியாய், சேர்த்தருள வேணும் என்கை.

விளக்கம் - ஒரு புலவன், “மோசடிம் என்னும் பேற்றில் உண்டாகின்ற வேறுபாடுகள் அழகாகவும் மேன்மையாகவும் உள்ளன”, என்றான். இங்கு வேறுபாடுகள் என்பது ஸாலோக்யம் (ஸர்வேச்வரனுடன் ஒரே லோகத்தில் இருத்தல் - அதாவது பரமபதத்தில் இருத்தல்), ஸாரூப்யம் (அவனை ஒத்த ரூபத்துடன் இருத்தல்), ஸாமீப்யம் (அவனுடன் நெருக்கமாக இருத்தல்) மற்றும் ஸாயுஜ்யம் (அவனுக்கு ஒத்த சுகம் மற்றும் ஆனந்தம் அடைதல்) என்பவை ஆகும். இவை அழகாக உள்ளன என்றால், இவை அனைத்தும் மோசடித்தில் உண்டாகிறது என்று கருத்து. இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “உமக்கு வேறு என்ன வேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நின் செம்மா பாத பற்புத் தலைசேர்த்து) - பற்பு என்றால் தாமரை, “செம்” என்றால் “சிவப்பு”, “மா” என்றால் “கறுப்பு”; அதாவது அவனுடைய உள்ளங்கால் சிவந்தும், மேற்புறம் கருநீலமாகவும் உள்ளது. மலர்ச்சி, அழகு, குளிர்ச்சி மற்றும் நறுமணம் ஆகியவை நிறைந்த தாமரையை இதற்கு உதாரணம் என்று கூறலாம்படி உள்ள திருவடிகள். எனக்கு வேண்டியது என்னவென்றால் - இப்படிப்பட்ட உனது திருவடிகளை நீ எனது தலையில் வைக்க வேண்டும் அல்லது “செம்மா” என்பதற்கு வேறு ஒரு பொருளும் உரைக்கலாம். “செம்” என்பது அடியார்கள் வருந்தவேண்டாத விதமாக அவர்களுக்கு எப்போதும் நேர்மையாக நின்று உதவக்கூடியது; அது “மா = மிகவும் பெருமை கொண்டது”; எது என்றால் “பாதம் = திருவடிகள்” என்கிறார். அதாவது பூஜிக்கத்தக்க மிகவும் உயர்ந்த திருவடிகள். கொக்கு ஒன்றைச் சிக்கவைக்கும் சுருக்குக்கயிறு எவ்விதம் கச்சிதமாகப் பொருந்துகிறதோ, உனது ஒவ்வொரு ஆபரணங்களும் உனது அவயவங்களில் எவ்விதம் நன்றாகப் பொருந்துகிறதோ, அது போன்று உனது திருவடிகள் என் தலையில் நன்றாகப் பொருந்தி நிற்கவேண்டும். இங்கு “சேர்த்து” என்பது வெறும் வினையெச்சமாக மட்டும்

வராமல், “நடத்து, செலுத்து” போன்ற கட்டளை இடும் பதங்கள் போன்றும் வந்துள்ளது; அதாவது “எனது தலையில் உனது திருவடிகளை சேர்த்தருள வேண்டும்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ் யஞ்ஜநாந்விதௌ, சிரஸா தாரயிஷ்யாமி ந மே சாந்திர் பவிஷ்யதி” – “பிள்ளாய்! உன்னுள் வெதுப்பு ஆறுவது எப்போது?” என்றார்கள்; “பெருமானும் தமக்கு வகுத்த முடி சூடி, நானும் எனக்கு வகுத்த முடி சூடின அன்று” என்றானிறே. (நின் செம்மா பாத பற்புத் தலைசேர்த்து) மயிர் கழுவிப் பூச்சூட இருப்பாரைப்போலே, இவரும், ஈறிலின்பத் திருவெள்ளத்திலே முழுகிப் பூச்சூட இருக்கிறார் காணும். “அப்படியே செய்கிறேம்” என்றான்; அக்கரமம் பற்றாது. (ஒல்லை) செய்து கொடு நின்று “செய்கிறோம்” என்னவேணும்.

விளக்கம் - இவ்விதம் இதற்கு முன்பு வேறு யாராவது ப்ரார்த்தித்தது உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு இராமாயணத்திலிருந்து உதாரணம் காண்பிக்கிறார். அயோத்யாகாண்டம் (98-8) - யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ் யஞ்ஜநாந்விதௌ, சிரஸா தாரயிஷ்யாமி ந மே சாந்திர் பவிஷ்யதி - “அரசு லக்ஷணங்கள் நன்றாகப் பொருந்திய எனது மூத்தவனாகிய இராமனின் திருவடிகளை எனது தலையால் நான் தாங்கி நிற்காதவரை என் மனம் அமைதி பெறாது”, என்று பரதன் சத்ருக்னனிடம் உரைத்தது காண்க. அதாவது பரதனிடம் அனைவரும், “உனது மனம் எப்போதும் அமைதி அடையும்?”, என்றார். அப்போது பரதன் இவ்விதம் உரைத்தான்; அதாவது, “இராமன் தனக்கு ஏற்றதான ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் என்னும் முடிசூடுதலை எப்போது செய்வானோ, எனக்கு ஏற்றதான அவனுடைய திருவடிகளை எனது தலையில் ஏற்றல் என்னும் முடிசூடுதலை நான் எப்போது ஏற்பேனோ அப்போதுதான் அமைதி அடையும்”, என்றான். (நின் செம்மா பாத பற்புத் தலைசேர்த்து) - தலைக்கு தன்றாக நீராடிவிட்டு மலர்கள் சூடிக் கொள்ளத் தயாராக உள்ளவர்கள் போன்று இவரும், திருவாய்மொழி (2-4-8) – ஈறில் இன்பத் திருவெள்ளத்தில் - என்பதற்கு ஏற்ப முடிவில்லாத இன்பவெள்ளத்தில் மூழ்கி அவனுடைய தாமரைத்திருவடிகளைச் சூடிக்கொள்ள உள்ளார் என்று கருத்து. இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “சரி,

அப்படியே செய்கிறோம்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “அப்படி உரைத்தால் போதாது. ஒல்லை - மிகவும் விரைவாகச் செய்கிறோம் என்று கூறவேண்டும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி தவரிக்கவேண்டு மிடமுண்டோ? என்ன (கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே) நீ த்வரித்து வந்து விழும்படி அறியாயோ? “பரமபதமாபந்த்:” ஸர்வேச்வரன் தன்னைப் பேணாதே வந்து விழும்படியான ஆபத்தாயிற்று. “மநஸா அசிந்தயத்” கூப்பீடு ஓவிற்று. (கைம்மா துன்பம்) ஆனையும் தன்னளவிலேயிறே நோவுபடுவது. துதிக்கை முழுத்தின ஆபத்திறே. அப்படி உமக்கு ஆபத்து உண்டோ? என்ன; அங்கு முதலை ஒன்று, எனக்கு முதலை ஐந்து; அங்கு ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம், இங்கு அநாதிகாலம்; அங்கு ஒரு சிறுகுழி, இங்கு பிறவியென்னும் பெருங்கடல்; அதுக்கு சரீரநாசம், எனக்கு ஆத்மநாசம்; ஆனையின் காலையாயிற்று முதலை பற்றிற்று, இங்கு என்னுடைய நெஞ்சையாயிற்று அருவித் தின்றிடுகிறது; ஆனால் அதுக்கும் இதுக்குமுள்ள வாசிபாராய். (பிரானே) ஸ்ரீகஜேந்த்ரனுடைய துக்கத்தைப் போக்கின விதுவும், “தமக்கு உபரிஹரித்தது” என்றிருக்கிறார். அதுக்கு உதவினமை உண்டு, உமக்கென்? என்ன, (அம்மா) அதுக்கும் எனக்கும் ஒவ்வாதோ தேவரோட்டை ஸம்பந்தம்? நீ ஸ்வாமியன்றோ. நீர் ஆர்? என்ன, (அடியேன்) நான் சேஷபூதன். இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் பற்றி “தவிரவொண்ணாது” என்று அபேக்ஷிக்கிறீரோ? என்ன, (வேண்டுவது) ராக ப்ராப்தம். இதுவாகில் வேண்டுவது, இது செய்கிறோம்; இதுவும் இன்னும் எதுவும் வேணும்? என்றான். (ஈதே) “நின் செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்ற இதுவே என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் வேகமாக ஓடிவந்து செயலாற்ற வேண்டிய காலகட்டம் ஏதேனும் இதற்கு முன் வந்ததோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிசெய்கிறார். (கைம்மா துன்பம் கடிந்த பிரானே) - நீ வேகமாக ஓடிவந்து அடியார்கள் மீது விழுந்து உதவுவதை அறியமாட்டாயோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - பரமபதமாபந்த்நோ மநஸா அசிந்தயத்தரிம் ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண: - என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். “பரமபதமாபந்த்:” - ஸர்வேச்வரன் தன்னைச் சரிவர அலங்கரித்துக் கொள்ளக்கூட நேரம் இன்றி ஓடி வந்து விழும்படியான ஆபத்தை

கஜேந்தரன் அடைந்தான். “மநஸா அசிந்தயத்” - தன்னால அழைக்கக்கூட வலு இன்றி மனதால் மட்டும் கஜேந்தரன் நினைத்தான். ஆழ்வார் இவ்விதம் கூறியதைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “அந்த யானைக்குத் துதிக்கை மட்டுமே தெரியும்படி அனைத்தும் முதலையினுள் முழுகிவிட்டது என்ற ஆபத்து உண்டானது. நான் ஓடி வந்து காப்பாற்றும் அளவிற்கு உமக்கு அப்படிப்பட்ட ஆபத்தோ ஏற்பட்டது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அங்கு ஒரு முதலை மட்டுமே இருந்தது; என் விஷயத்தில் ஐந்து இந்திரியங்கள் என்பதான ஐந்து முதலைகள் உள்ளன. அங்கு யானை ஆயிரம் தேவ வருடங்கள் மட்டுமே துன்பம் அடைந்தது; என் விஷயத்தில் நான் எல்லையற்ற காலம் துன்பம் அனுபவித்தபடி உள்ளேன். யானை அகப்பட்டது ஒரு சிறிய குளத்தில் மட்டுமே ஆகும்; நான் அகப்பட்டுள்ளது பிறவி என்னும் பெருங்கடல் ஆகும். யானைக்குச் சரீரத்தில் மட்டுமே ஆபத்து ஏற்பட்டது; எனக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவு ஏற்படும்படி நிலை உள்ளது. யானையின் கால்களை மட்டுமே முதலை பிடித்தது; இங்கு இவை எனது நெஞ்சத்தை அல்லவோ முழுவதுமாகப் பாதிக்கிறது. ஆகவே நீ அதற்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை ஆராயவேண்டும்”, என்றார். (பிரானே) - “எனக்கு உதவியவன்” என்கிறார். இதுவரை அவன் தனக்கு உதவவில்லை என்று யானையை உதாரணம் காண்பித்து, இப்போது உதவினான் என்பது எப்படி? கஜேந்தரனின் துன்பத்தை நீக்கியது என்பது தனக்குச் செய்த உதவி என்றே கொள்கிறார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “அதற்கு நான் உதவினேன். உமக்கு ஏன் உதவவேண்டும்?”, என்று மீண்டும் கேட்டான். இதற்கு ஆழ்வார், “எனக்கும் அந்த யானைக்கும் உன்னுடைய ஸம்பந்தம் என்பது ஒரே போன்றது அல்லவோ? நீ அனைவருக்கும் ஸ்வாமி அல்லவோ?”, என்றார். இதற்கு அவன், “நீவீர் நமக்கு அப்படி யார்?”, எண்ணற்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் உனது அடிமை”, என்றார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நம் இருவருக்கும் இடையே உள்ள ஸ்வரூப ஸம்பந்தமான எஜமானன் - அடிமை என்ற பந்தத்தை விட இயலாது என்று எண்ணியதால் மட்டுமே இவ்விதம் வேண்டுகிறீரா அல்லது முழுமனதுடன் வேண்டுகிறீரா?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்றாலும் வேண்டி நின்றால் மட்டுமே அல்லவோ கிட்டும்? ஆகவே முழுமனதுடன் வேண்டினேன்”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “சரி, அப்படியே அளிப்போம். வேறு என்ன வேண்டும்?” என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “(ஈதே) -

உனது திருவடிகளை எனது தலையில் வைக்கவேண்டும் என்பதே ஆகும்",
என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 26)

21. நிதியைப் பொழியும் முகில் என்று நீசர் தம் வாசல் பற்றித்
துதிகற்று உலகில் துவள்கின்றிலேன் இனி தூய்நெறி சேர்
எதிகட்கு இறைவன் யமுனைத்துறைவன் இணை அடியாம்
கதி பெற்றுடைய இராமானுசன் என்னைக் காத்தனனே.

விளக்கவுரை - தூய்மையான அனுஷ்டானங்களை உடைய பெரியநம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர், திருமாலையாண்டான், திருக்கச்சி நம்பி, மாறனேரிநம்பி போன்ற யதிகளின் ஸ்வாமியாக உள்ளவர் யார் என்றால் - காட்டுமன்னார்கோயில் எம்பெருமானின் திருநாமத்தை என்றும் பற்றியிருந்த ஆளவந்தார் ஆவார். இவருடைய திருவடிகள் என்னும் உபாயத்தை மட்டுமே பற்றி, அந்தத் திருவடிகள் காரணமாகவே இந்த உலகில் உள்ள ப்ரபன்னர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். தன்னை அண்டியவர்களைக் காப்பதில் பெருமை ஏதும் இல்லை, தன்னை எளிதில் அண்டாமல் உள்ளவர்களையும் காத்தருளியவர் எம்பெருமானார் ஆவார். ஆகவே இனி உள்ள காலம் முழுவதும் நமது ஸித்தாந்தத்தைத் தூஷிப்பவர்கள், அஹங்காரம் பற்றியவர்கள் ஆகியோருடைய நரகத்தின் வாயிலை ஒத்த அவர்களின் இருப்பிடத்தை நான் நாடமாட்டேன்; அவர்களை, "மேகம் போன்று நவநிதியைப் பொழிவார்கள்", என்று வாய்க்கு வந்தபடி துதிக்கமாட்டேன்; ஸம்ஸாரத்தில் உழல வைக்கும் இது போன்ற செயல்களில் இனி நான் ஈடுபடமாட்டேன்.

அவதாரிகை - இவ்வளவும், ஆழ்வார்களுடையவும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுடையவும் ஸம்பந்தத்தையிட்டு எம்பெருமானாருடைய வைபவத்தை யருளிச்செய்து கொண்டு வந்து, இதிலே, சரமபர்வநிஷ்ட்டரெல்லார்க்கும் ஸ்வாமியான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளை உபாயோபேயமாகப் பற்றின எம்பெருமானார் என்னை ரக்ஷித்தருளின பின்பு இனி நீசரான மநுஷ்யரை ஸ்துதித்து க்லேசப்படே னென்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை ஆழ்வார்கள் மற்றும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆகியோருடன் எம்பெருமானாருக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் கூறியபடி எம்பெருமானாரின் வைபவத்தை அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், கைங்கர்யத்தின் எல்லையான பாகவத கைங்கர்யம் என்பதில் நிலைநிற்பவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்வாமியான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைத் தனது உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் பற்றிய எம்பெருமானார் தன்னைக் காப்பாற்றி அருளிய பின்னர், தாழ்ந்த மனிதர்களைத் துதித்து நான் துன்பம் அடையமாட்டேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தூய்நெறிசேர்) “ச்ருதிபத விபரீதம் ச்ஷவேள கல்பம் ச்ருதௌ ச ப்ரக்ருதி புருஷ யோக ப்ராபகாம்சோ ந பத்ய:” என்கிறபடியே அபரிசுத்தமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களுக்கும், “ப்ரபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதான ஹேது” என்றும், “மதிராபிந்துமிச்ரமான சாதகும்பம்ய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமானவுபாயாந்தரம்” என்றும் சொல்லப்படுகிற அவத்யங்களொன்றுமின்றிக்கே அத்யந்த பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபாநுரூபமாய், அதிலும் பந்தமோசுஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வரனைப் பற்றுகை யன்றிக்கே மோசைஷக ஹேதுவான ஸதாசார்யனைப் பற்றி, அதிலும் அஹங்கார கர்ப்பமான தான் பற்றும் பற்றுகை யன்றிக்கே கர்பாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யரான ஆளவந்தார்தம்மாலே பரகதமாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டதாகையாலே அத்யந்த பரிசுத்தமான ஆசார்யாபி மாநத்திலே யொதுங்கி வர்த்திக்கிற. தூய்மை - பரிசுத்தி, நெறி - உபாயம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் (இரண்டாம் அத்யாயம்) - ச்ருதிபத விபரீதம் க்ஷவேள கல்பம் ச்ருதௌ ச ப்ரக்ருதி புருஷ யோக ப்ராபகாம்சோ ந பத்ய: - வேத மார்க்கத்திற்கு மாறாகப் பொருள் உரைக்கும் அனைத்து மதங்களுமே விஷத்திற்குச் சமம் ஆகும். வேதங்களில் கூட, இந்த உலக விஷயங்களை அடையும் பொருட்டும், தனது ஆத்மாவையே அனுபவிக்கும் (கைவல்யம்) பொருட்டும் கூறப்படும் பகுதிகள் அனைத்தும் உயர்ந்தவை அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப தூய்மையற்றதாக உள்ள ப்ரபத்தி அல்லாத மற்ற உபாயங்களுக்கும். இங்கு ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின் இரண்டு சூர்ணைகளை அருளிச் செய்கிறார். அவையாவன -

சூர்ணை (115) - ப்ரபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதான ஹேது - “ப்ராபகாந்தரங்கள்” என்பவை ப்ரபத்தியைத் தவிர உள்ள மற்ற உபாயங்கள் ஆகும். “அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று” என்றால் அப்படிப்பட்ட மற்ற உபாயங்கள் எவை என்று அறிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான ஞானம் மற்றும் அவற்றை இயற்ற நம்மிடம் ஆற்றல் இல்லை என்பதன் காரணமாகவே அவற்றைக் கைவிடவேண்டும் என்பது அவற்றைக் கைவிடுவதற்கான முக்கியமான காரணங்கள் அல்ல - என்பதாகும். “ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதானஹேது” என்றால் - அது போன்று மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் என்பது எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே நாம் அனைத்துவகையிலும் வசப்பட்டவர்கள் என்பதான நமது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்தாது என்பதால் கைவிடவேண்டும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

சூர்ணை (122) - மதிராபிந்துமிச்ரமான சாதகும்பம்ய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமானவுபாயாந்தரம் - “மதிரை” என்றால் - மிகவும் விலக்கப்பட்ட வஸ்து; தனது தொடர்பு சிறிது ஏற்பட்டாலும் கூட, அந்த வஸ்துவையும் தன்னைப் போன்றே மிகவும் விலக்கப்பட்டதாக மாற்றவல்ல வஸ்து என்று பொருள். இதனை அஹங்காரத்திற்கு உவமையாகக் கூறுவதால், அத்தகைய அஹங்காரம் என்பது மிகவும் விலக்கப்படவேண்டிய ஒன்று என்பதும், அந்த அஹங்காரத்துடன் தொடர்புடைய அனைத்தும் விலக்கிவைக்கப்படும் என்பதும் தெளிவாகிறது. “சாதகும்பம்” என்றால் தங்கம் ஆகும். “தந்மயகும்பம்” என்றால் உட்புறம் வேறு உலோகம் ஒன்றினால் செய்யப்பட்டு, மேலே தங்கமுலாம் பூசப்பட்டது போல் அல்லாமல், முழுவதுமாகவே தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட குடம் என்று பொருள்; இதன் மூலம் அந்தக் குடத்தின் தூய்மை உணர்த்தப்பட்டது. “தத்கததீர்த்த ஸலிலம்” என்பதன் மூலம் அத்தகைய குடத்தின்

உள்ளே வைக்கப்படுகின்ற தண்ணீரின் தூய்மை கூறப்பட்டது. “அதுபோலே அஹங்கார மிச்சுமான உபாயாந்தரம்” என்றால் இங்கு பாத்திரத்தின் தூய்மை மற்றும் அந்தப் பாத்திரத்தில் வைக்கப்பட்ட பொருளின் தூய்மை கூறப்படவேண்டும். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல: - ஆத்மா ஞானமயமானது, தோஷம் அற்றது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இயற்கையாகவே தோஷம் அற்ற தன்மை மற்றும் எம்பெருமான் தவிர மற்ற யாருக்கும் அடிமையற்ற தன்மை ஆகிய இரண்டாலும் மிகவும் தூய்மையாக உள்ளது ஆத்மாவாகும். அத்தகைய ஆத்மாவில் உள்ள எம்பெருமானைக் குறித்த பக்தி என்பதும், ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக மட்டுமே உள்ளதால், மிகவும் தூய்மையானது ஆகும். அதில் அஹங்காரம் கலக்காமல் உள்ளபோது எந்தவிதமான குறையும் இல்லை.

மற்ற உபாயங்களுக்கு மேலே உள்ள இரண்டு குறைகள் இல்லாமல் எல்லையற்ற பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபமாக உள்ளதான. பந்தம் உண்டாக்கவல்லவன், மோஷும் அளிக்கவல்லவன் என்ற இரண்டையும் செய்கின்ற ஸவேச்வரனைப் பற்றிக் கொள்ளாமல், மோஷுத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ள தனது ஆசார்யனைப் பற்றிக் கொண்டு; அத்தகைய பற்றுதல் என்பது “நான் சென்று ஆசார்யனை அடைந்தேன்” என்னும் அஹங்காரத்துடன் கூடிய பற்றுதல் அல்லாமல், கருணை காரணமாகக் கடாஷித்த ஆளவந்தாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காரணத்தால் எல்லையற்ற தூய்மையான ஆசார்ய விஷயத்தில் எப்போதும் நிலையாக நிற்கின்ற.

வ்யாக்யானம் - (எதிகட்கு) “ஐஹிகம் ஆமுஷ்மிகம் ஸர்வம் குருரஷ்டாஷ்டர ப்ரத:” என்றும், “மாதா பிதா யுவத: தநயா: விபூதி ஸர்வம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாசார்யரான ஆளவந்தாரே தங்களுக்கு ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களெல்லாம் என்று கொண்டு மேக பிந்துக்களை யொழிய மற்றோன்றை விரும்பாத சாதகம் போலே, ததீய விஷயங்களை விரும்பாதபடி தந்தாமுடைய மநஸ்ஸை நியமித்துப் போருகிற பெரியநம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருவரங்கப்பெருமானரையர், திருமாலை யாண்டான், திருக்கச்சி நம்பி, மாறனேரிநம்பி முதலானவர்களுக்கு. (இறைவன்) ஸ்வாமியானவர்.

விளக்கம் - (எதிகட்கு) - ஐஹிகம் ஆமுஷ்மிகம் ஸர்வம் குருரஷ்டாஷ்டர ப்ரத: - இம்மை மற்றும் மறுமைப் பயன்கள் அனைத்தும் அஷ்டாஷ்டரத்தை உபதேசித்த ஆசார்யனே ஆவார் - என்றும், ஸ்தோத்ர ரத்னம் (5) - மாதா பிதா யுவத: தநயா:

வியூதி ஸர்வம் - தாய், தந்தை, புத்திரர், செல்வம் போன்ற அனைத்தும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தங்களுடைய ஆசார்யரான ஆளவந்தார் மட்டுமே தங்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் கிட்டவல்ல பலன்கள் அனைத்தும் ஆவார் என்று கொண்டு, மேகங்களிலிருது விழும் மழைத்துளியைத் தவிர மற்ற எதனையும் உட்கொள்ளாத சாதகப்பறவை போன்று, மற்ற எந்த விஷயங்களை விரும்பாமல் தங்களுடைய மனதை நிலைநிறுத்துகின்ற பெரியநம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோஷ்டியூர்நம்பி, திருவரங்கப் பெருமானரையர், திருமாலையாண்டான், திருக்கச்சி நம்பி, மாறனேரிநம்பி போன்றவர்களுக்கு (இறைவன்) - ஸ்வாமியாக உள்ளவர்.

வ்யாக்யானம் - (யமுனைத்துறைவன்) யமுநாதீரத்திலே யெழுந்தருளியிருந்த நாதமுநிகளுக்கு உத்தேச்யராய் காட்டுமன்னார்கோயிலிலே யெழுந்தருளி யிருந்த ஸ்வாமிகளுடைய திருநாமத்தை வஹித்த ஆளவந்தாருடைய. (இணையடியாம்) பாவநத்வ போக்யத்வங்களாலே பரஸ்பர ஸத்ர்சமான திருவடிகளாகிற. (கதி பெற்று) உபாயத்தை லபித்து. உபாயோபேயங்களாகப் பற்றியென்றபடி. கதி - கதி. அதாவது - ப்ராப்யமும், ப்ராபகமும். அத்தாலே - லோகத்திலே ப்ரபந்ந ஜநங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியாயிருக்கிற. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (என்னைக் காத்தனன்) லோகத்திலே ஜ்ஞாநாதிகர்களை ரக்ஷித்தது ஆச்சர்யமாயிராது, ப்ரதிகூலனா யிருக்கிற வென்னை அநுகூலனாக்கி ரக்ஷித்தான்; இதென்ன அகடித கடநா ஸாமர்த்யமென்று வித்தராகிறார். “தூய் நெறிசேர் யதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவ னிணையடியாங் கதி பெற்றுடைய” என்கிறது - எம்பெருமானாருக்கு விசேஷணமாகவுமாம்.

விளக்கம் - (யமுனைத்துறைவன்) - யமுனைநதிக்கரையில் எழுந்தருளியிருந்த நாதமுநிகளுக்கு மிகவும் விருப்பமானவராக, காட்டுமன்னார்கோவிலில் எழுந்தருளியுள்ள ஸ்வாமியுடைய திருநாமம் கொண்ட ஆளவந்தாருடைய. (இணையடியாம்) - பாவங்களை போக்கவல்லது, இன்பம் அளிக்கவல்லது ஆகிய தன்மைகள் காரணமாக ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி காட்சி அளிக்கும் திருவடிகள் என்பதான. (கதி பெற்று) - உபாயத்தைப் பெற்று. அவற்றையே உபாயம், உபேயம் என்று அடைந்து. அவையே அடையப்பெறும் இலக்கு, அந்த இலக்கை அடையச்

செய்யும் உபாயம் என்று கொண்டு. அதன் காரணமாக இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ள. (இராமநுசன்) - எம்பெருமானார். (என்னைக் காத்தனனே) - இந்த லோகத்தில் ஞானம் நிறைந்தவர்களை எம்பெருமானார் காப்பது ஒரு பெரிய வியப்பு அல்ல; அவரை அண்டி நிற்காமல் நின்ற என்னையும், மிகுந்த ப்ரியமுள்ளவனாக்கிக் காப்பாற்றினார் என்று வியக்கிறார். இது யாராலும் செய்ய இயலாத செயலாகும் என்று வியந்து போகிறார். அல்லது “தூய் நெறிசேர் யதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவ னிணையடியாங் கதி பெற்றுடைய” என்று, “ஆளவந்தாரைத் தனது அனைத்துமாகக் கொண்ட” என்று மேலே பெரியநம்பி உள்ளிட்டவர்களுக்குக் கூறப்பட்டவை அனைத்தும் எம்பெருமானாருக்குக் கூறப்பட்டவை என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (இனி) அவர்க்கு அடியேன் ரக்ஷ்யபூதனாய் விட்டபின்பு. (இனி) மேலுள்ள காலமெல்லாம். (நீசர்தம் வாசல்பற்றி) “யம் கிஞ்சித் புருஷாதமம் கதிபய க்ராமேசம் அல்பார்ததம்” என்கிறபடியே அஹங்கார தூஷிதராய் நிஹீநரா யிருக்கிறவர்களுடைய, “தூரீச்வர த்வார பஹிர் விதர்த்திகா தூராஸிகாயை ரசிதோய மஞ்ஜலி:” என்கிறபடியே நரக ப்ராயமான வாசலை ஆச்ரயித்து.

விளக்கம் - (இனி) - அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரால் காக்கப்படுபவன் என்று ஆன பின்னர். (இனி) - இனி வர உள்ள காலங்களில் எல்லாம். (நீசர்தம் வாசல்பற்றி) - முகுந்தமாலா (28) - யம் கிஞ்சித் புருஷாதமம் கதிபய க்ராமேசம் அல்பார்ததம் - யாராவது ஒரு மனிதனையோ, கீழான மனிதரையோ, சில கிராமங்களின் தலைவரையோ, சிறிதே செல்வத்தை அளிப்பவனையோ தேடுகிறோம் - என்பதற்கு ஏற்ப அஹங்காரம் நிறைந்தவர்கள் என்று மற்றவரால் தூஷிக்கப்படுபவரும், தங்களுடைய அஹங்காரத்தால் மற்றவர்களைத் தூஷிப்பவர்களும் ஆகிய தாழ்ந்தவர்களுடைய, வைராக்ய பஞ்சகம் (4) - தூரீச்வர த்வார பஹிர் விதர்த்திகா தூராஸிகாயை ரசிதோய மஞ்ஜலி: - அற்பமான அரசர்களுடைய அரண்மனையின் வாசலில் உள்ள திண்ணையில் இழிவான முறையில் அமரும் நிலைக்கு இந்தக் கைகூப்புதல் செய்யப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான நரகத்தை அடைய வைக்கும் வீட்டு வாசலை அண்டி.

வ்யாக்யானம் - (நிதியைப் பொழியும் முகிலென்று) லோகத்திலே மேகம் ஜலத்தை வர்ஷிக்குமித்தனை, இந்த தாதாவானால் நவநிதியையும் ஒருக்காலே வர்ஷிக்கும் காளமேகமா யிருந்தா னென்று. (துதி கற்று) “சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவேன் கேண்மினோ, என்னாவில் இன்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்கிற “தர்மஜ்ஞ ஸமய”த்தையும் லங்கித்து வாய்வந்தபடியெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி. மற்றொருவர் சொன்ன மித்யா ஸ்தோத்ரங்களை அப்யஸித்து முன்னே சொல்லி யென்னுதல். (உலகில்) இப்படியிருந்த “இருள் தருமாஞால”த்திலே. (துவள்கின்றிலேன்) அவர்களுடைய அவஸரம் பார்த்து என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக க்லேசப்படக் கடவே னல்லேன். துவளுகை - வாடுகை. “குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் குரோர்நாம ஸதாஜபேத் குரோர் வர்த்தாச்ச கதயேத் குரோர்நயம் நபாவயேத்” என்கிறபடியே யிருக்கக் கடவே னென்று கருத்து.

விளக்கம் - (நிதியைப் பொழியும் முகிலென்று) - “இந்த லோகத்தில் நீருண்ட மேகம் மழையைப் பொழிவது போன்று இவர்கள் ஒன்பது நிதிகளையும் பொழியும் காளமேகம் போன்றவர்கள்” என்று துதித்து. (துதி கற்று) - திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவேன் கேண்மினோ, என்னாவில் இன்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன் - என்னும்படியாக, ஆபஸ்தம்ப தர்மசூத்திரம் - தர்மஜ்ஞ ஸமயம் - தர்மத்தை அறிபவர்களுக்கு இடையே உள்ள ஒப்பந்தம் - என்று இருப்பதைத் தள்ளி, வாய்க்கு வந்தபடி துதித்து. அதாவது மற்றவர்கள் அவர்களைக் குறித்து உரைத்து பொய்யான துதிகளை உண்மையானவை என்று நான் கற்றுக் கொண்டு, அவர்களை முன்பு கூறிவந்தேன் என்கிறார். (உலகில்) - இப்படியாக, திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தரு மாஞாலம் - என்னும்படியான உலகத்தில். (துவள்கின்றிலேன்) - அவர்களுடைய நேரம் பார்த்து அவர்களை அண்டி நின்று என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று கூறி துன்பம் அடையமாட்டேன். குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் குரோர்நாம ஸதாஜபேத் குரோர் வர்த்தாச்ச கதயேத் குரோர்நயம் நபாவயேத் - எப்போதும் ஆசார்யனுடைய திருவடித் தாமரைகளையே த்யானிக்கவேண்டும்; எப்போதும் ஆசார்யனின் திருநாமத்தையே ஜபிக்கவேண்டும்; எப்போதும் ஆசார்யனுடைய

சரிதங்களையே கேட்கவேண்டும்; ஆசார்யனைக் காட்டிலும் வேறு எதிலும் அகலக்கூடாது - என்பதற்கு ஏற்ப இனி நான் இருப்பேன் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்